

Ester Xargay

{ TRES SÍNTESIS D'UNA POÈTICA }

1.

Òstrens! Aquesta exclamació expansiva llueix la Ò –no li cal la hac muda, OH!–, ben accentuada, a la caplletra, que encobreix una profanació de l'hòstia, d'allò sagrat. És un eufemisme que té l'empelt d'una vocal i tres consonants finals que fan de bordó ganxó, un baix continu, ben sonat, que allarga el mot tot arrossegant amb el so la poesia cap als llimbs dels subversos dels meus llibres: *Salflovatge*, *Aürt*, *Ainalar*, *Trenca-sons* i *Darrere les tanques*, els quals, tocats per la gràcia de la veu, en pervertir l'ordre sintàctic de les frases prenyades pel joc incestuós de les paraules i en concedir atributs llibertaris que neguen la institució de la família subjecte-verb-predicat, s'afirmen amb els mots que copulen entre si fins a degenerar el gènere literari; i el gènere, ja degenerat, s'esvaeix en la mirada en blanc dels lectors/escoltadors sumits en l'èxtasi de la interpretació lliure.

2.

És en el vessant més experimental de la literatura on trobo la llavor, que em motiva per escriure, fruit d'inquietuds que impliquen una postura intel·lectual que implica transgressió, subversió i una gernació de conceptes que aniran calant en el text, per tal que aquest ens mostri el seu caràcter més salvatge, i es reveli fragmentat, fins a fer de la il·legibilitat una estratègia que ens descobreix panys per a altres claus de lectura.

3.

Poètica entre línies: / emanen les paraules, / roda, esgambi / rere el jo, / ningú, cap / rebutjat, / esforç, làbil, fibló / de la sentència, / unicitat, errada, unitat / que allibera la frase, / eloqüència, blasó / del subjecte, / vocal, de base consonant. / Són les coses que criden! / Dialecte, edicte / quan callen els autors, / noses, consoliden pulsions / que les subjectivitzen, / retallen, encenalls, pors / en primera persona, / dividint-se, visió, divisió, diví, dits maleïts. / Són els òrgans que canten! / Efímera neurona, rebomboris / al marge de la pensa, / sexe, / l'excés d'autoritat, / de cor a pensa, / desgasta la poètica, / no res, ambigüitat / amb la contrarietat, / paradoxa, mimètica / sonora de la llengua.